

DOSAR NR. [REDACTED] 3/2009

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCURESTI SECTIA A IX-A
CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR. [REDACTED]
SEDINTA PUBLICA DE LA: 11.05.2009
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PRESEDINTE: ROBERT EUGEN MOISE
GREFIER: ELENA SIMA

Pe rol soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul [REDACTED] în contradictoriu cu pârâții **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI** și **ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE SECTOR 4 BUCUREȘTI**, având ca obiect anulare act administrativ.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la 04.05.2009, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când tribunalul, pentru a da posibilitate părților să formuleze concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru azi 11.05.2009, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberînd, constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. [REDACTED] 3/2009, reclamantul [REDACTED] în contradictoriu cu pârâții **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI** și **ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE SECTOR 4 BUCUREȘTI**, a contestat decizia de impunere nr. [REDACTED] 27.06.2008 a pîrîtei AFPS4 și decizia de soluționare a contestației nr. 300/16.09.2008 a pîrîtei DGFPMB, solicitînd anularea acestora și obligarea la recalcularea impozitului pe venitul anual și a accesoriilor pentru perioada 2003-2006.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că pîrîta a refuzat în mod nejustificat să deducă reclamantului cheltuielile pretinse, deși acestea au fost efectuate în interesul desfășurării activității.

În drept, reclamantul a invocat dispozițiile C.pr.fisc., legea nr.554/2004.

S-au depus la dosar, în copie, decizia de soluționare a contestației și actele care au stat la baza emiterii acesteia.

Analizînd actele și lucrările dosarului, tribunalul reține următoarele:

Prin decizia de impunere privind impozitul pe venit [REDACTED] 27.06.2008 a pîrîtei AFPS4, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr. [REDACTED] 27.06.2008 – filele 34 și urm., s-a prevăzut în sarcina reclamantului obligația de plată a diferenței de impozit pe venitul net anual, pentru anii 2003-2006 în valoare totală de [REDACTED] lei și accesorii de [REDACTED] lei.

Reclamantul a formulat contestație împotriva deciziei de impunere, contestație care a fost respinsă ca neîntemeiată, prin decizia nr.300/16.09.2008 a pîrîtei DGFPMB – filele 26-33, soluție pe care tribunalul o consideră corectă.

Cu privire la deductibilitatea cheltuielilor pretinse de reclamant a fi fost efectuate în interesul activității și înlăturate de organele fiscale, tribunalul consideră că punctul de vedere al pârțitelor este corect.

Pârțitele au aplicat corect prevederile art.10 și art.16 din OG nr.7/2001 și HG nr.54/2003, conform cărora sunt deductibile numai acele cheltuieli efectuate în interesul direct al activității, respectiv pentru realizarea veniturilor, care sunt înregistrate corect în evidența contabilă și care sunt justificate cu documente întocmite corect.

De altfel, reclamantul nu a administrat nici la organul fiscal și nici în fața tribunalului probe din care să rezulte cheltuielile utilizate strict în interesul activității cabinetului de avocatură, deci s-a procedat în mod corect la aprecierea deductibilității cheltuielilor pretinse.

Reclamantul susține în mod corect că un cabinet de avocatură nu are personalitate juridică, dar trebuie făcută net diferența între cheltuielile făcute în interes personal de către persoana fizică ce are profesia de avocat și cheltuielile făcute de cabinetul avocatului. Pentru perioada în care reclamantul și-a exercitat profesia în cadrul [REDACTAT] cheltuielile efectuate ar fi trebuit să fie evidențiate în mod distinct pentru a avea valoare de înscris doveditor pentru organele fiscale și a putea fi considerate cheltuieli deductibile. Documentele fiscale justificative invocate de către reclamant în fața organelor fiscale nu conțin precizarea privind forma de organizare sub care își desfășura activitatea de avocat, astfel că, în mod corect, au fost înlăturate de la deducere cheltuielile reprezentând convorbiri telefonice, precum și cele reprezentând cheltuieli de inventar sau consumabile, toate documentele fiind emise pe numele persoanei fizice [REDACTAT] fără nici o precizare a profesiei acestuia de avocat.

Referitor la cheltuielile reprezentând taxa auto, tribunalul reține că acestea se datorează de către proprietarul mijloacelor de transport. Nici reclamantul, nici cabinetul de avocatură nu erau proprietari ai autovehiculului pentru a putea deduce taxa auto, dreptul de folosință al vehiculului fiind obținut printr-un contract de comodat. Impozitul pe mijlocul de transport, datorat de către proprietarul acestuia, nu reprezintă o cheltuială cu funcționarea și întreținerea autovehiculului, care să poată fi dedusă de către reclamant.

În ceea ce privește cheltuielile reprezentând două treimi din convorbirile telefonului fix din apartamentul în care reclamantul avea sediul cabinetului de avocatură, tribunalul consideră că organele fiscale au dat dovadă de generozitate acceptând deducerea cheltuielilor în funcție de ponderea suprafeței din apartament închiriată de reclamant. Faptul că a închiriat două camere și dependințe din apartamentul deținut de [REDACTAT] și [REDACTAT] nu poate fi automat o cauză pentru deducerea tuturor cheltuielilor privind telefonul fix din acest apartament.

Pe aspectul deductibilității contravalorii bunurilor intrate în patrimoniul personal al reclamantului la momentul încetării exercitării profesiei de avocat ca avocat titular al cabinetului, tribunalul apreciază că, prin decizia contestată, s-a reținut în mod corect că, începând cu 10.10.2003, reclamantul își desfășoară activitatea ca avocat colaborator în cadrul [REDACTAT] astfel că, de la aceeași dată, activitatea [REDACTAT] a încetat.

Reclamantul nu a fost avocat asociat în cadrul [REDACTAT], pentru ca bunurile folosite anterior în cadrul [REDACTAT] să fie preluate. În conformitate cu prevederile Statutului profesiei de avocat, în cazul avocatului colaborator, spațiul de lucru, dotările și logistica nu îi aparțin acestuia, ci titularului cabinetului.

Reclamantul nu putea avea în același timp și calitatea de avocat titular în cabinetul său individual de avocatură și avocat colaborator, astfel că de la 10.10.2003, a încetat activitatea în cadrul [REDACTAT], iar bunurile din patrimoniul afacerii au trecut în patrimoniul personal al reclamantului.

Nici în privința accesoriilor calculate de organul fiscal contestația reclamantului nu poate fi considerată întemeiată, acestea fiind stabilite conform art.120 din OG nr.92/2003.

Prin urmare, nici una dintre apărările petentului nu este considerată justificată de tribunal, decizia de impunere și decizia de soluționare a contestației sunt legale și temeinice, iar acțiunea este neîntemeiată, urmînd a fi respinsă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamantul

cu sediul

în contradictoriu cu pârâții **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**, cu sediul în București, sector 2, PROF. DR. DIMITRIE GEROTA nr. 13, și **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE SECTOR 4 BUCUREȘTI**, cu sediul în București, sector 4, ȘOS. BERCENI nr. 104.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi 11.05.2009.

**PREȘEDINTE
ROBERT EUGEN MOISE**

**GREFIER
ELENA SIMA**

Red.RM/5cx.

— 2 —

